

Arrest

nr. 231 285 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2011 dient de verzoekster, die verklaart de Russische nationaliteit te hebben, een verzoek in om internationale bescherming. Dit beschermingsverzoek werd definitief afgesloten met het arrest nr. 100 066 van 28 maart 2013 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

De verzoekster dient nadien nog acht volgende verzoeken om internationale bescherming in, die allen negatief werden afgesloten.

Het meest recente verzoek om internationale bescherming dateert van 16 april 2016. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dit verzoek onontvankelijk verklaard bij beslissing van 31 mei 2018. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingediend, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 212 615 van 21 november 2018.

Op 3 juli 2018 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekster werden ter kennis gebracht met een brief van 29 augustus 2019.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2018 werd ingediend door :

A., Z. (R.R.: ...)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te A. op (...) 1980

adres: (...) ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 15.04.2013 met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 12.09.2013 een derde asielaanvraag indiende. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2014 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij al deze procedures ging het om een gezamenlijke asielaanvraag met haar echtgenoot, D. I. (R.R. ...). Haar vierde asielaanvraag, haar eerste asielaanvraag uitsluitend in eigen naam, werd afgesloten op 17.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven

aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op datum van 31.07.2014 haar vijfde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2014 met een beslissing 'niet ontvankelijkheid van de asielaanvraag' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 10.04.2015 een zesde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar zevende asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een beslissing 'niet ontvankelijkheid van de asielaanvraag' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Haar achtste asielaanvraag werd afgesloten op 18.12.2017 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar negende asielaanvraag werd afgesloten op 23.11.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en acht maanden voor de eerste, vier dagen voor de tweede, vijf maanden voor de derde, iets meer dan één maand voor de vierde, anderhalve maand voor de vijfde, bijna vier maanden voor de zesde, iets meer dan vijf maanden voor de zevende, vier maanden voor achtste en zeven maanden voor de negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor arrestatie en voor aanvallen omwille van politieke en familiale problemen indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie en aanvallen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar negen asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op haar asielrelaas (haar problemen met haar halfbroer, het verdachte overlijden van haar zus en vader, haar gedwongen uithuwelijking op 13-jarige leeftijd, de vervalsing van haar geboorteakte door haar vader om haar uit te huwelijken en haar relatie met een niet-Tsjetsjeniër die niet aanvaardbaar is binnen de Tsjetsjeense tradities) en zou hiervan de nodige bewijzen voorleggen. Ter staving hiervan legt zij de Russische overlijdensaktes van haar vader en haar zus voor evenals haar Russische geboorteakte met als geboortedatum 1998, met apostille. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel nieuwe element toevoegt aan de elementen die zij reeds haar verschillende asielprocedures naar voor bracht. Ook de bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden reeds voorgelegd bij haar asielprocedures. Deze elementen werden niet weerhouden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Haar negende asielprocedure werd negatief afgesloten op 01.06.2018 door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.11.2018. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de herhaaldelijke afwijzingen van haar asielaanvragen, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat een terugkeer bijzonder risicovol is omdat haar halfbroer Islam en/of andere familieleden haar kunnen vervolgen wegens slechte faam voor de familie. Echter, we verwijzen naar de beslissing d.d. 05.07.2017 van het CGVS waarin letterlijk gesteld wordt dat: "Ook het bestaan van uw halfbroer Islam op zich, nochtans door het CGVS betwist in het kader van uw voorgaande asielaanvragen, heeft u nog steeds op geen enkele wijze gestaafd." De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij minder en minder banden heeft met Rusland, dat zij er geen werk en geen woning heeft om te verblijven en dat zij er geen familie heeft die haar effectief kan helpen.

Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene tijdens haar verschillende asielprocedures dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar moeder, waarmee zij nog regelmatig contact zou hebben, volgens haar eigen verklaringen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen woning en geen werk zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij psychologische problemen heeft als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt betrokkene een vertrouwelijk medisch verslag voor d.d. 01.04.2015 opgesteld door Dr. N.. Echter, het voorgelegde verslag dateert reeds van meer dan vier jaar geleden. Het is dan ook niet duidelijk of dit ingeroepen medisch element nog actueel is daar betrokkene heeft nagelaten dit element te actualiseren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een relatie heeft met dhr. A. K., een katholieke man van Koerdische origine en dit sinds 2013. Echter, betrokkene verschaft geen verdere persoonsgegevens van deze man. Evenmin wordt er enig stuk voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis dat betrekking op hem heeft. Betrokkene maakt het dus op geen enkele wijze aannemelijk dat zij een duurzame relatie heeft sinds 2013. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar verklaringen te staven met de nodige objectieve bewijsstukken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en de openbare orde in België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij reeds zeven jaar in België zou verblijven, dat zij reeds goed geïntegreerd zou zijn, dat zij geen overlast zou veroorzaken, dat zij zich zo goed mogelijk zou hebben aangepast in België, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat er sprake zou zijn van een zeer goede en snelle integratie in de Belgische maatschappij, dat zij een attest maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals vijf getuigenverklaringen en een resultatenfiche van Nederlands module 1.1) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt de tweede bestreden beslissing uit. Dit bevel bevat de volgende motieven:

"(...)
Mevrouw,

Naam, voornaam: A., Z.
geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Russische Federatie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als A. Z., geboren op (...) 1988 en als geboren op (...) 1989,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster kwam in België aan op 2 augustus 2011 en vroeg op diezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties omwille van politieke problemen in haar land van herkomst. Verzoekster had talrijke problemen aldaar.

Haar zus R. werd geslagen door haar broer I. en zij is overleden.

Haar vader is tevens overleden bij verdachte omstandigheden.

Verzoekster werd gedwongen uithuwelijkt toen ze nog minderjarig was. Er werd door toedoen van haar vader haar leeftijd gewijzigd om haar met 8 jaar ouder te maken om haar aan een man van 44 jaar (31 jaar ouden van haar) te verkopen.

Zij was vele keer verkracht door haar echtgenoot toen zij nog minderjarig was.

Verzoekster voegde bij de huidige regularisatieaanvraag haar juiste geboorteakte met een apostille om haar juiste identiteit te bewijzen.

Verzoekster is een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine. Zij is afkomstig uit A..

Zij kwam reeds vroeger zijnde in 2011 naar België samen met haar toenmalige echtgenoot, I. D. om asiel aan te vragen.

Ten tijde van haar huwelijksafsluiting was verzoekster nog minderjarig zijnde 13 jaar oud bij haar eerste huwelijk!

Onder invloed van haar vader gaf ze om deze reden een verkeerde geboortedatum zijnde 22 juni 1980 in plaats van 22 juni 1988 (volgens haar, haar juiste geboortedatum).

Anders mocht het geen huwelijk plaatsvinden!

De vader van verzoekster verbod aan haar toen om later de juiste geboortedatum te geven.

De eerste echtgenoot van verzoekster was bovendien iemand met drankproblemen.

De tweede echtgenoot van verzoekster met wie ze naar België kwam was nog in Tsjetsjenië onder invloed van drugs;

De echtscheiding tussen de echtgenoten in haar 2de huwelijk was officieel geregeld op 17 april 2017.

Verzoekster nam in 2013 kennis van een niet-Tsjetsjeniër een zekere A. K., geboren op 16 mei 1984, een Koerd-Katoliek met nationaliteit Turkije, waarmee verzoekster vanaf 2013 een relatie had.

De relatie is momenteel beëindigd.

Verzoekster steunde haar asielaanvragen op die motieven/elementen en legt de nodige bewijzen voor.

Haar terugkeer naar het land van herkomst is in casu onmogelijk minstens bijzonder risicovol omdat haar halfbroer I. en/of andere familieleden haar kunnen vervolgen wegens slechte faam voor de familie.

De laatste asielaanvragen van verzoekster was niet meer gebaseerd enkel op basis van problemen van haar echtgenoot.

De echtgenoten zijn officieel gescheiden op 17 april 2017. Een feitelijke scheiding gebeurde reeds vroeger.

Verzoekster keerde in de tweede helft van 2016 naar haar land van herkomst en had opnieuw problemen aldaar.

Deze problemen had ze omwille van haar samenwonen met de Turkse Kurd, bovenvermeld.

Verzoekster werd tijdens haar laatste verblijf in het land van herkomst enkele keer geslagen en bedreigd door haar half-broer I.

I. probeerde om verzoekster gedwongen uit te huwelijken in het land van herkomst.

Verzoekster legt bij de huidige aanvraag enkele nieuwe documenten voor (zie administratief dossier).

Zonder haar land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende verzoekster op 16 april 2018 een negende verzoek tot internationale bescherming in.

Zij stelde dat haar problemen nog steeds niet opgelost.

Verzoekster geeft aan nog steeds niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar vorige relatie met de heer A. K., een katholieke Koerd, wat in haar land van herkomst van verzoekster niet aanvaard kan worden.

De problemen met de broer van verzoekster de heer N. I., die in haar land van herkomst bij de politie werkt, blijven verder aanhouden en hij wil verzoekster nog steeds doden omwille van haar bovengenoemde relatie.

De moeder van verzoekster liet haar in een brief weten dat verzoekster omwille van haar veiligheid beter niet terugkeert naar het land van herkomst. Haar moeder voegde ook nog enkele documenten toe onder meer ter staving van haar correcte geboortedatum.

Ter staving van het huidige regularisatieaanvraag en haar laatste asielaanvraag legde verzoekster volgende documenten neer: een duplicaat van haar geboorteakte, een studentenkaart uit 2007, een

brief van haar moeder, een kopie van enkele bladzijden van het binnenlands paspoort van haar moeder, een foto van haar moeder, een foto van haarzelf samen met haar partner, een attest van tewerkstelling uit het land van herkomst, een verzendingsbewijs van UPS.

Verzoekster vroeg enkele keer asiel aan. Haar asielprocedure is momenteel nog lopende bij de RVV zonder een eindbeslissing.

Het gaat zeker gelet op bovenstaande over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster.

Verzoekster heeft problemen met haar familieleden in het bijzonder met haar broer Islam. De familieleden noemen verzoekster een "slachte faam van de familie". Verzoekster heeft tevens psychologische problemen en legt een bewijs daarvan bij de huidige aanvraag.

Zij kan bezwaarlijk terugkeren naar het land van herkomst omwille van groot gevaar vanwege haar broer I. en andere mannelijke familieleden.

De redenen van onmogelijkheid van haar terugkeer naar het land van herkomst zijn voldoende ernstig en bestaan verder.

De relatie met een niet-Tsjetsjeense man is verboden in het land van verzoekster.

Dergelijke relaties zijn helemaal niet toegelaten bij Tsjetsjeense vrouwen.

Als ze terugkeert naar het land van herkomst kan het zware gevolgen hebben. Verzoekers hebben tevens vanaf zijn aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België.

Zij komt in aanmerking volgens criteria van regularisatie dd. 19 juli 2009 als een persoon die zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verzoekster heeft tevens veel vrienden en kennissen in België (zie referentiebrieven in bijlage).

Verzoekster bevindt zich momenteel in de buitengewone omstandigheden omwille van de volgende redenen:

- ☐ *Verzoekster verblijft in België vanaf haar aankomst op 2 augustus 2011. Zij ontvluchtte haar land van herkomst wegens politieke problemen.*
- ☐ *Verzoekster verblijft reeds 7 jaar in België.*
- ☐ *Verzoekster heeft geen werk en geen woning in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven tijdens een aanvraag op basis van artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet. De terugkeer is bovendien zeer gevaarlijk omdat verzoeker op elk moment kan worden opgepakt/aangevallen omwille van hun politieke problemen en/of problemen met haar familie aldaar..*
- ☐ *Verzoekster heeft nu minder en minder banden met Rusland.*
- ☐ *Verzoekster heeft in Rusland geen familie die aan hen effectief kan helpen.*
- ☐ *Verzoekster heeft tevens psychologische problemen..*

Verzoekster kwam in België aan op 2 augustus 2011 en vroeg op diezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties omwille van politieke problemen in haar land van herkomst.

Als ze terugkeert naar het land van herkomst kan het zware gevolgen hebben.

Verzoekers hebben tevens vanaf zijn aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België.

Zij komt in aanmerking volgens criteria van regularisatie dd. 19 juli 2009 als een persoon die zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verzoekster heeft tevens veel vrienden en kennissen in België (zie referentiebrieven in bijlage).

Volgens verzoekers is deze zeer moeilijke en complexe situatie gelijk aan de motivatie van de bijzondere moeilijkheid van hun terugkeer.

Daarenboven, zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken zal suggereren dat er enkel sprake is van een "tijdelijke terugkeer", blijkt maar al te vaak in de praktijk dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden.

De verhuis van verzoekster naar een ander land zal betekenen dat zij opnieuw dient te starten met het opbouwen van haar leven in een ander land wat ze moeilijk kan doen.

De motivatie van de bestreden beslissing uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gebeurt blijkbaar zonder grondige analyse van de kern van de zaak.

Het gaat over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM is in casu ook geschonden omdat de kern van belangen van verzoekster in België zich bevindt.

Er was tevens geen gepastheid in het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd.

Verzoekster verblijft immers in België omdat zij geen andere keuze heeft en omwille van toepassing van een hogere norm zoals het artikel 8 van het EVRM.

Het verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is in casu niet voldoende.

Bij de huidige eerste aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Verzoekster heeft geen sociaal vangnet noch toekomst in het land van herkomst.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekster (eerder uiteengezet).

De tegenpartij houdt tevens geen rekening met de integratie van verzoeker in België."

3.1. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu dient erop te worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing bevat ook duidelijk de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. In deze bestreden beslissing wordt concreet toegelicht dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post

bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Vervolgens gaat de gemachtigde nader in op alle door de verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen en licht hij concreet toe waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen.

Het afdoende karakter van de geboden motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden berust derhalve volledig bij de aanvrager. De gemachtigde heeft in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook geen verdere verplichting dan te onderzoeken en te motiveren inzake de daadwerkelijk in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Op de elementen die ten gronde worden aangehaald om te argumenteren voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, hoeft de gemachtigde in dergelijke geval niet concreet in te gaan.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde op uitvoerige wijze heeft toegelicht waarom de aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat de verzoekster de verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is. De verzoekster gaat op geen enkele wijze concreet in op de uitgebreide motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en zij maakt met haar zeer

feitelijk betoog niet aannemelijk dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn om de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing te onderbouwen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoekster aan dat het niet voldoende is om te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Hieromtrent dient er vooreerst op te worden gewezen dat de gemachtigde zich in de tweede bestreden beslissing geenszins heeft beperkt tot een loutere vermelding van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft immers tevens de feitelijke gegevens toegelicht waarop de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 vereiste verblijfsdocumenten en ook dit motief wordt verder toegelicht door de vaststelling dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De Raad wijst er bovendien op dat artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de gemachtigde in het in 1° bedoelde geval (*quod in casu*) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten “moet” afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Aan deze principiële verplichting kan enkel afbreuk worden gedaan indien “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zich daartegen zouden verzetten. Dit betekent echter niet dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zo ver reikt dat tevens een uitdrukkelijke motivering vereist is als waarom er bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen hogere verdragsrechtelijke normen worden geschonden. Aangezien het in principe verplicht is om een bevel af te geven aan de vreemdeling die geen regelmatig verblijf heeft in België (hetgeen *in casu* buiten elke betwisting staat), moet de gemachtigde niet bijkomend motiveren waarom hij geen hogere verdragsrechtelijke normen in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er tevens op dat de formele motivering van de bestuurshandelingen een positieve motivering betreft. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geenszins het antwoord betreft op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de tweede bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoekster rekening werd gehouden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In haar enig middel brengt de verzoekster een uitgebreid feitelijk relaas naar voren omtrent de redenen van haar vertrek uit het land van herkomst eerst in 2011 en na een terugkeer in 2016 nogmaals in april 2017, haar asielprocedures, de problemen met familieleden omwille van een verboden relatie, haar inspanningen om te integreren in België, het gebrek aan vangnet in het land van herkomst, haar vrienden en kennissen en haar psychologische toestand.

Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze elementen wel degelijk werden beoordeeld als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 15.04.2013 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een

asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 12.09.2013 een derde asielaanvraag indiende. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2014 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij al deze procedures ging het om een gezamenlijke asielaanvraag met haar echtgenoot, D. I. (R.R. ...). Haar vierde asielaanvraag, haar eerste asielaanvraag uitsluitend in eigen naam, werd afgesloten op 17.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op datum van 31.07.2014 haar vijfde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2014 met een beslissing 'niet ontvankelijkheid van de asielaanvraag' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 10.04.2015 een zesde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar zevende asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een beslissing 'niet ontvankelijkheid van de asielaanvraag' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Haar achtste asielaanvraag werd afgesloten op 18.12.2017 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar negende asielaanvraag werd afgesloten op 23.11.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en acht maanden voor de eerste, vier dagen voor de tweede, vijf maanden voor de derde, iets meer dan één maand voor de vierde, anderhalve maand voor de vijfde, bijna vier maanden voor de zesde, iets meer dan vijf maanden voor de zevende, vier maanden voor achtste en zeven maanden voor de negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor arrestatie en voor aanvallen omwille van politieke en familiale problemen indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie en aanvallen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar negen asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op haar asielrelaas (haar problemen met haar halfbroer, het verdachte overlijden van haar zus en vader, haar gedwongen uithuwelijking op 13-jarige leeftijd, de vervalsing van haar geboorteakte door haar vader om haar uit te huwelijken en haar relatie met een niet-Tsjetsjeniër die niet aanvaardbaar is binnen de Tsjetsjeense tradities) en zou hiervan de nodige bewijzen voorleggen. Ter staving hiervan legt zij de Russische overlijdensaktes van haar vader en haar zus voor evenals haar Russische geboorteakte met als geboortedatum 1998, met apostille. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel nieuwe element toevoegt aan de elementen die zij reeds haar verschillende asielprocedures naar voor bracht. Ook de bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden reeds voorgelegd bij haar asielprocedures. Deze elementen werden niet weerhouden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Haar negende asielprocedure werd negatief afgesloten op 01.06.2018 door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.11.2018. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de herhaaldelijke afwijzingen van haar asielaanvragen, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat een terugkeer bijzonder risicovol is omdat haar halfbroer Islam en/of andere familieleden haar kunnen vervolgen wegens slechte faam voor de familie. Echter, we verwijzen naar de beslissing d.d. 05.07.2017 van het CGVS waarin letterlijk gesteld wordt dat: "Ook het bestaan van uw halfbroer Islam op zich, nochtans door het CGVS

betwist in het kader van uw voorgaande asielaanvragen, heeft u nog steeds op geen enkele wijze gestaafd.” De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij minder en minder banden heeft met Rusland, dat zij er geen werk en geen woning heeft om te verblijven en dat zij er geen familie heeft die haar effectief kan helpen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene tijdens haar verschillende asielprocedures dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar moeder, waarmee zij nog regelmatig contact zou hebben, volgens haar eigen verklaringen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen woning en geen werk zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij psychologische problemen heeft als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt betrokkene een vertrouwelijk medisch verslag voor d.d. 01.04.2015 opgesteld door Dr. N.. Echter, het voorgelegde verslag dateert reeds van meer dan vier jaar geleden. Het is dan ook niet duidelijk of dit ingeroepen medisch element nog actueel is daar betrokkene heeft nagelaten dit element te actualiseren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een relatie heeft met dhr. A. K., een katholieke man van Koerdische origine en dit sinds 2013. Echter, betrokkene verschaft geen verdere persoonsgegevens van deze man. Evenmin wordt er enig stuk voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis dat betrekking op hem heeft. Betrokkene maakt het dus op geen enkele wijze aannemelijk dat zij een duurzame relatie heeft sinds 2013. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar verklaringen te staven met de nodige objectieve bewijsstukken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en de openbare orde in België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij reeds zeven jaar in België zou verblijven, dat zij reeds goed geïntegreerd zou zijn, dat zij geen overlast zou veroorzaken, dat zij zich zo goed mogelijk zou hebben aangepast in België, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat er sprake zou zijn van een zeer goede en snelle integratie in de Belgische maatschappij, dat zij een attest maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals vijf getuigenverklaringen en een resultatenfiche van Nederlands module 1.1) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...).”

*Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de in het middel aangehaalde elementen door de gemachtigde werden beantwoord in het licht van de ontvankelijkheidsvereisten vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie *supra*). De verzoekster beperkt zich tot het herhalen van de motieven waarop haar aanvraag om machtiging tot verblijf steunde, doch zij voert geen enkel concreet argument aan waaruit kan blijken waarom de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn of waaruit zou kunnen blijken dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen die in de aanvraag als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. De*

Raad herinnert er ook aan dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie en het hebben van vele vrienden en kennissen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet te beschouwen zijn als buitengewone omstandigheden die kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekster laat na concrete elementen aan te voeren waarom de motivering van de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad benadrukt dat hij bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De verzoekster gaat echter volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing en zij toont geenszins enige concrete onzorgvuldigheid in de besluitvorming aan.

Waar de verzoekster stelt dat zij in aanmerking komt voor een regularisatie volgens de regularisatiecriteria van 19 juli 2009, dit omwille van een prangende humanitaire situatie, verliest zij uit het oog dat de gemachtigde op goede gronden heeft gesteld dat deze criteria niet meer van toepassing zijn nu de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571) werd vernietigd. De verzoekster kan dan ook geen wettig belang doen gelden bij haar standpunt terzake.

De verzoekster dwaalt eveneens waar zij stelt dat haar asielprocedure "*momenteel*" nog hangende is bij de Raad. Verzoeksters negende asielaanvraag werd immers afgesloten met 's Raads arrest nr. 212 615 van 21 november 2018, waarbij het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de adjunct-commissaris-generaal werd verworpen.

De uiteenzetting van de verzoekster laat derhalve niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de eerste bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Aangezien de tweede bestreden beslissing werd getroffen op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing en de verzoekster met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel geen betoog naar voor brengt dat specifiek gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, toont zij evenmin aan dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op onzorgvuldige wijze werd voorbereid. De verzoekster voert overigens geen enkele betwisting omtrent haar onregelmatig verblijf (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan dus niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verweerder ten gronde of het door de verzoekster ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat de verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De loutere onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt dus geen schending van artikel 8 van het EVRM in.

In de mate dat de verzoekster aanvoert dat de onontvankelijkheidsbeslissing tezamen met het bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekster geen enkele element naar voor brengt waaruit kan blijken dat zij in België enige betekenisvolle familiale relaties heeft ontplooid. In tegendeel, de verzoekster erkent zelf dat haar relatie is beëindigd.

In casu beroept de verzoeksters zich, met de toelichting omtrent haar integratie en de kern van haar belangen, in wezen enkel op een schending van het recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bevat geen definitie van het begrip 'privéleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie. Het EHRM oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekster voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nooit tot een verblijf werd gemachtigd dat haar feitelijk in staat stelde een privéleven in België te ontwikkelen. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, *quod in casu*, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Zo stelde het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoekster brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou blijken dat daarover in haar geval anders moet worden gedacht.

Er moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties zullen in de belangenafweging geen aanleiding geven tot een positieve verplichting, en moeten worden onderscheiden van duurzame sociale relaties.

De verzoekster beperkt zich *in casu* echter tot een bijzonder vage en algemene verwijzing naar haar integratie in België en de loutere bewering dat zij geen sociaal vangnet of toekomst meer heeft in haar

land van herkomst. Er moet echter worden vastgesteld dat de verzoekster met haar blote en vage beweringen geen afbreuk doet aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin de gemachtigde het volgende stelt:

“Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene tijdens haar verschillende asielprocedures dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar moeder, waarmee zij nog regelmatig contact zou hebben, volgens haar eigen verklaringen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

De verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat zij gedurende haar onregelmatige en precaire verblijf dermate uitzonderlijke bindingen met België heeft ontplooid, dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming in het gedrang zou komen bij het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag en bij het opleggen van een terugkeerverplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE